

„To je ta naše!“ zajásal Marek Hlaváčků, jako by mu nedocházelo, že být objeven nepřátelskou paranoidní mimozemskou civilizací není zas až tak nejlepší zpráva.

„Ano,“ souhlasil strýček dutě. „Inu, vidím, že pozorně a pečlivě sledovat tok již tak dost zjednodušených sdělení je nad vaše rozpoznávací schopnosti... Což je mrzuté, ale já se s tím dovedu vypořádat, neboť to umím opravdu dobře a za celé dekády mě ještě nikdo nepřekonal...“ Ted' to vypadalo, že se abot opravdu zasekl, zřejmě se mu začala přehřívát jeho paměťová centra, a proto mu hlava začala lehce klimbat ze strany na stranu, z čehož měly děti vždycky velkou legraci.

Ale Anička věděla, že tohle se někdy starým repasovaným strojům stát může. Úplně stejně se jí doma zadrhával starý robopapoušek, takže už věděla, co pomůže a jednou rázně tleskla. A jakoby nic se zeptala: „A strýčku, jak to bylo dál? Jak to bylo s tím Blompem?“

„Cože?“ probral se abot ze své strnulosti. „Blomp? No jistě! Takže, poslouchejte! Blompský stratég, jenž byl mezi svými nejbližšími kolegy nazýván *výtěr třetího záhybu druhého pokolení večerních jiker*, měl za úkol zmonitorovat všechny planety naší Sluneční soustavy a vybrat tu nejvhodnější planetu ke kolonizaci. Jednalo se o naléhavý úkol, neboť blompská civilizace tehdy čítala

dvacet pět miliard osmdesát pět milionů tři sta šedesát sedm tisíc dvě stě jeden jedinec. Stratég Blomp se svého úkolu zhostil s typickou blompskou pečlivostí. Při průzkumu Sluneční soustavy objevil i Zemi, neboť si nešlo nevšimnout záblesků lidských raket pohybujících se na trase Země-Měsíc-Mars. A Země, milé děti, působila pro blompské potřeby naprosto ideálně. Střídala se na ní čtyři roční období, stejně jako na přelidněné blompské domovské planetě jménem Hydrantar. Počet otáček kolem své osy za dobu jednoho oběhu kolem Slunce měla Země téměř stejný jako Hydrantar. Na Zemi byla také spousta vody, což je živel, který Blompové milují. Proto stratég Blomp využil veškeré dostupné průzkumné prostředky, aby se mohl vypořádat s jedinou překážkou, která kefalópodským Blompům bránila kolonizovat Zemi. Tou překážkou byla lidská civilizace, která tehdy sebevědomě začala pronikat do své Sluneční soustavy a mohla by v budoucnu představovat pro paranoidní Blompy existenční hrozbu.“

„A jak se chtěl s naší civilizací vypořádat stratég Blomp z třetího záhybu pokolení jiker?“ zeptal se Pepíček, jemuž mezitím uhořela půlka naprosto nehořlavého opékacího prutu.

„Jo, Blomp zkoušel zničit naši civilizaci několika vyfikunděnými způsoby, to vám povím,“ řekl strýček a přihnul si své provozní kapaliny. „Nejdřív Blomp

zkoušel pochopit lidskou civilizaci přes průzkum lidské literatury, pak přes naše FAIRNETOVÉ online počítačové hry, přes seriály a telenovely, ale nic z toho mu nepřinášelo uspokojivé pochopení. Blompa také velice rozrušovala existence abotů.“

Pepíček strýčkovi skočil do řeči: „Abot je robotickej android podobnej člověku, jako ty, že jo, strejdo?“

„Jo jo,“ odpověděl strýček, „je to tak. A ještě ti prozradím, že trpím silnou alergií na blbce, zvláště na takové, kteří jsou tak společensky netaktní, že si dovolují sedět tu s hořčicí na tričku, tak si dávej pozor, ano? Nicméně bych i tak rád udržel naši vzájemnou přátelskou komunikační linku...“

Pepíček znejistěl. Zřejmě tuto narážku vůbec nepochopil, ale Anička se trošku ušklíbla koutkem. Pravda, Pepíček zrovna moc chytrosti nepobral... A šmudla byl pořádný.

Strýček však už pokračoval ve svém vyprávění: „Lidi totiž tehdy aboty už pár let běžně používali pro všechny typy podřadných zaměstnání, která se lidem samotným už moc dělat nechtělo. Ale aby v tom nebyl maglajz, tak OSN vydala zákon, že každý abot musí být rozpoznatelný od člověka podle toho, že má stříbřitě kovově lesklé nehty, že musí dodržovat tři zákony robotiky a že abot se při kontaktu s člověkem identifikuje ve vizorovém poli SMARTBONU, aby člověk nebyl v omylu, že mluví

s abotem, a ne s člověkem. Tohle byla slabina celého systému – už mockrát se tehdy stávalo, že někdo si schválně nechal vyrobit abota, kterému upravil rozpoznávací a bezpečnostní prvky, a pomocí tohoto upraveného abota pak takový zločinec prováděl různou nelegální činnost. Jak asi tušíte, milé děti, zloduch Blomp tuhle slabinu abotovského průmyslu nakonec využil taky!“

„A jak? Jak to udělal?“ ptaly se děti, jenom Pepíček raději mlčel.

„No jak? Stratég Blomp byl totiž děsně mazaný!“ usmíval se abot a v očích měl vřelý výraz, jako by mluvil o někom sobě blízkém. „Pobýval tenkrát na geostacionární orbitální dráze nad Zemí ve své maskované průzkumné lodi, odkud se na dálku satelitně napojoval na pozemskou síť FAIRNET. Abych vám pravdu řekl, milé děti, Blomp byl vlastně pacifista. Alespoň tak, jak on tomu slovu rozuměl. Byl sice pověřen přípravou strategie pro vyhlazení všech inteligentních obyvatel planety Země, ale on si to vyložil tak, že on osobně proti delfínům a houbám nic nemá a nejpřemnoženější druh, totiž lidi, se časem vyhubí sám. Měl tedy spoustu času, který si krátil sledováním seriálů. Jak už jsem říkal, ze seriálů se Blomp snažil pochopit, jak lidé fungují, přemýšlejí a pak svoje poznatky posílal v obsáhlých hlášeních svým velitelům. Nejprve lidem vůbec nerozuměl. Všechny seriálové postavy

se chovaly nelogicky, nepředvídatelně. A i když zapojil všechnu svoji strojní pomoc, nedařilo se mu odhalit mechanismy jejich chování. Snad jen kromě městečka *North Park*, kde se mu kauzalita zdála zjevná. Díky tomu mohl vytvářet rozvojové modely a plánovat akce. Zrovna analyzoval díl, kde svět ovládne Velký Blb a porazí ve zmanipulovaných volbách Hovnovou Vafli. „Krásná akce! Čistá a srozumitelná“, mnul si tehdy chapadla. Konečně věděl, jak na lidstvo... Nejlepší totiž bude, když se zničí samo! A hádejte, děti, co se právě v té chvíli stalo!“

Děti na něj upřely očička plná napětí. Bylo vidět, jak to dělá strýčkovi dobře. „Tak se pojďme podívat! Máme to zdokumentované!“

Děti zajásaly. Milovaly tyhle kinostorky, které plně nahradily knihy i filmy najednou. Čtení i sledování mnohahodinových blockbusterů už každého nudilo. Zato příběhy, propojené s tzv. truth sekvencemi, kdy promlouvali skuteční lidé, to bylo něco jiného! Naštěstí se takových sekvencí zachovalo ve zrekonstruované celosvětové informační databázi PROTON (PICTURE RESTORE OBJECTS OF TRUE OPEN NETWORK) neuvěřitelné množství, takže kinostorky měly z čeho čerpat.

Abot protočil umělé panenky takovým způsobem, že se téměř ztratily za silikonovými víčky. Nad jeho hlavou se proti temně oranžovému nebi rozprostřela obrovská holostěna, na kterou

se z abotova ramene promítal obraz i zvuk. Emitor pamatoval snad ještě časy RVHP a vysouval se s legračním vrzáním, které u dětí vyvolávalo smích i údiv. Abot byl technicky tak strašně mimo – vždyť fungoval na prehistorickém operačním systému $MuSH^{\circ}OOM$ – ale právě to na něm děti nesmírně bavilo. Byl to prostě oblíbený animátor.

Chvíli trvalo, než se v trilionech tisíců videí nalistovalo to správné. Nejprve se ozval hlasitý alarm skrzprostorového komunikátoru, až sebou děti trhly. I nanogelová víla přestala tancovat a upřela oči na projekci. Pak se rozjel obraz.

Na nanogeloholostěně se objevila scéna, v níž Blomp spočíval v ergonomicky tvarovaném křesle, avšak ve chvíli, kdy zaznělo volání, předpisově se rozplízl, div nepřetekl na podlahu svého kosmického plavidla. Pak aktivoval příjem.

„Vaše kefalópodská dekapodovitosti, nejskvělejší vůdče, nechť vaše potomstvo zaplaví galaxii, hlásím veliký úspěch. Plán hydrantofornace se daří plnit na 130 %. Na planetě se zvýšil podíl vodního prostředí o 4 % a podíl plynného uhlíku se také zvyšuje. Během 100 cyklů bude pro náš druh atmosféra dýchatelná.“

„To nestačí! Musíš zrychlit. Naše zdroje jsou vyčerpány a děti mají hlad! Musíš dokončit hydrantofornaci už za 50 cyklů!“ hřímal velitel a byl tuhý tak, jako by měl kostru (to je u Blompů ovšem společensky

naprosto nepřijatelné, jak informovaly dolní titulky, podávající doplňkové informace ke kontextu).

Na znamení nesouhlasu Blomp hlasitě polkl. Což bylo prázdné gesto, kterému jeho velitel ani nemohl rozumět. Neměl totiž hrtan.

„Když to dokážeš,“ snažil se ho velitel motivovat po dobrém, „bude ti umožněno naklást vajíčka do mělčiny dle tvého výběru. Když ne, pohnojím tebou jikerná pole,“ pokračoval velitel. (Dolní titulky překládaly, nač v té chvíli myslel – pochvaloval si, že manažerské aplikace od kefalópodské firmy #&!";/≠~ψΘĥ pro efektivnější komunikaci s podřízenými nejsou vůbec špatný vynález.)

Blomp změnil barvu z temně fialové na zele-nošedou. Takže by se dalo říct, že by se v něm krve nedořezal, což byla emoce, která by z něj na rodném Hydrantaru jistojistě učinila hnojivo. (Velitel si toto barvoměnné gesto vysvětlil jako projev vzrušení z nově uloženého úkolu, což opět prozradily titulky.)

„Eh, ano, osvícený a ozářený šířiteli života, zmnohonásobím své úsilí, nespočinu, dokud tvůj rozkaz nebude splněn,“ hlesl Blomp téměř v mdlobách.

„Ano, to uděláš. Další hlášení podáš za pět cyklů.“

Projekce potemněla a jen uprostřed poblíkával jakýsi duhový symbol. V jeho horní kloboukovité části byla malá vada, jako by vypadl jeden dílek puzzle.